

การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม : ศึกษากรณีจังหวัด
พระนครศรีอยุธยา

THE ACCEPTANCE OF DRUG-RELATED OFFENDERS INTO SOCIETIES : A CASE
STUDY ON PHRA NAKHON SI AYUTTHAYA PROVINCE

^[1]สิทธิศักดิ์ ฉิมฉลอง Sitthisak Chimchalong ^[2]ธাত্রี มหันตรัตน์ Dhatree Mahantararat
^[1] ^[2]มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา Phranakhon Si Ayutthaya Rajabhat University, Thailand
Corresponding Author E-mail: 76477084@aru.ac.th

Article Received: July 25, 2023. Revised: December 18, 2023. Accepted: December 18, 2023.

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยและสาเหตุการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม และ 2) เปรียบเทียบปัจจัยการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคมกลุ่มตัวอย่างคือประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 400 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการเลือกตัวอย่างสุ่มแบบบังเอิญ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.81 วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และการทดสอบที ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ผลการวิจัยพบว่า 1) ปัจจัยการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม ด้านเพศ อายุ อาชีพ การศึกษา ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมไม่ได้มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิด มีเพียงประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเท่านั้นที่มีผลต่อการยอมรับ สาเหตุการยอมรับผู้กระทำความผิดของกลุ่มตัวอย่าง ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด เมื่อได้รับการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมแล้วกลับตัวเป็นคนดีได้ รองลงมา คือ คนในสังคมไม่ควรตีตราหรือประทับตราผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด เมื่อได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ยาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดีเป็นอันตรายต่อชีวิต ครอบครัวและสังคม 2) เมื่อเปรียบเทียบปัจจัยการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม ผู้กระทำความผิดเพศหญิง ผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชน ความผิดฐานเสพยาเสพติด ผู้กระทำความผิดครั้งแรก ผู้กระทำความผิดที่ได้รับการฟื้นฟูได้รับการยอมรับจากคนในสังคม นโยบายของรัฐหรือกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป และการนำเสนอของสื่อมีอิทธิพลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคมแตกต่างกันอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

คำสำคัญ: การยอมรับ, ยาเสพติด, สังคม, พระนครศรีอยุธยา

ABSTRAC

This research article aims to 1) study determinants and causes of the acceptance of drug-related offenders into society and 2) make a comparison of determinants of the acceptance of drug-related offenders into society. The sample group consists of 400 residents living in Phra Nakhon Si Ayutthaya Province through accidental sampling. The data analysis was achieved through the frequency, percentage, average and T-test by the statistically significant at the 0.05 level. The results of the study show that 1) only drug-related experience

affects the determinants of the acceptance of drug-related offenders into society. While gender, age, career, educational experience, and judicial experience were unaffected. The reasons for acceptance, when compared by average, the highest one is an opportunity to reform after the punishment from the judicial process, followed by society should not stigmatize or blemish the offenders that reformed after the punishment from the judicial process. Meanwhile, the lowest average is drugs are harmful and threaten surrounding people and society. 2) with the aspects of the female offenders, the youth offenders, Drug-using offenders, the first offenders, the offenders that the society accepted after reform, the changing of government policies or laws, and the media presenting effect to the determinants of the acceptance of drug-related offenders into society by the significantly different at 0.05 level.

Keywords: Acceptance, Drug, Society, Phra Nakhon Si Ayutthaya

บทนำ

จากสภาพสังคมปัจจุบันที่เกิดการแพร่ระบาดของยาเสพติด การเข้าถึงได้ง่ายของเยาวชน อาจจะเกิดจากความตั้งใจก็ดี ไม่ตั้งใจก็ดี ก้าวพลาดเข้าไปอยู่ในวงจรของยาเสพติด จากผู้เสพก็กลายเป็นผู้ค้ารายย่อย ขยับไปเป็นผู้ค้ารายใหญ่ การกระทำเหล่านี้ล้วนแต่มีเหตุผลที่แตกต่างกันออกไป สุดท้ายก็ต้องกลับมารับผลกระทบ ถูกลงโทษจากสิ่งที่ได้ทำลงไป แต่เมื่อได้รับผลจากการทำความผิดของตนแล้วจะมีสักกี่คนที่สามารถกลับมาใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติ โดยไม่หันกลับไปกระทำความผิดอีก โอกาสในสังคมของคนเหล่านี้จะได้รับการยอมรับในสังคมเพื่อให้ผู้กระทำความผิดกลับตัวกลับใจไม่กลับไปอยู่ในวงจรของยาเสพติด โอกาสเหล่านี้ล้วนเป็นไปได้อย่างยาก เมื่อขาดการยอมรับจากสังคม ผู้กระทำความผิดเหล่านี้ก็คงสิ้นหวังที่จะอยู่ในสังคมและในทางกลับกันสังคมก็จะได้อะไรจากผู้ที่กระทำความผิดเหล่านี้เลย มิหนำซ้ำยังเป็นการผลักพวกเขาเหล่านั้นกลับไปสู่วงจรของยาเสพติดสร้างปัญหาให้กับสังคมเพิ่มมากขึ้น การได้รับโอกาสการยอมรับจากคนในสังคมเป็นสิ่ง ที่ผู้กระทำความผิดต้องการเมื่อต้องอยู่ร่วมกันในสังคม ทั้งคนในครอบครัวและคนภายนอก การให้เกียรติไม่ซ้ำเติมและเป็นกำลังใจให้ผู้กระทำความผิดแก้ไขตัวเองให้ดีขึ้น

ในปัจจุบันมีผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเป็นจำนวนมากและเป็นปัญหาของคนในสังคม ยาเสพติดได้ขยายตัวอย่างรวดเร็วและมีผลกระทบอย่างรุนแรงต่อความมั่นคงของชาติ ทั้งทางด้านสังคม การเมือง เศรษฐกิจ คุณภาพชีวิตของประชากร จากนโยบายด้านการแก้ไขปัญหายาเสพติดของรัฐบาล ได้มีการจับกุมลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างต่อเนื่องและจริงจัง เป็นผลให้จำนวนของผู้ต้องขังในคดียาเสพติดเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว ในปี พ.ศ. 2561 มีผู้ต้องขังคดียาเสพติดร้อยละ 72.78 จากจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดปี พ.ศ. 2561 มีจำนวน 205,889 คน (สำรวจ ณ วันที่ 1 มิ.ย. 2561) แต่ในปี พ.ศ. 2565 จำนวนผู้ต้องขังคดียาเสพติดได้เพิ่มสูงขึ้นเป็นร้อยละ 83.46 จากจำนวนผู้ต้องขังเด็ดขาดปี พ.ศ. 2565 มีจำนวน 175,126 คน (สำรวจ ณ วันที่ 1 มิ.ย. 2565) การเพิ่มขึ้นของอัตราส่วนผู้ต้องหาคดียาเสพติด แม้จะมีการแก้ไขกฎหมายความผิดและยกเลิกยาเสพติดบางชนิด ก็ยังไม่ทำให้อัตราส่วนของผู้ต้องขังลดลง ผู้กระทำความผิดในคดียาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีน(ยาบ้า) เป็นความผิดประเภทยาเสพติดที่มีจำนวนมากที่สุดในแต่ละปี โดยในปี พ.ศ. 2561 มีผู้ต้องขังคดียาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีนจำนวน 90,316 คน คิดเป็นร้อยละ 43.86 จากจำนวนผู้ต้องขังคดียาเสพติดปี

พ.ศ. 2561 (สำรวจ ณ วันที่ 1 มิ.ย. 2561) แต่ในปี พ.ศ. 2565 ผู้ต้องขังคดียาเสพติดประเภทเมทแอมเฟตามีนได้เพิ่มสูงขึ้นเป็น 153,816 คน คิดเป็นร้อยละ 87.83 จากจำนวนผู้ต้องขังคดียาเสพติดปี พ.ศ. 2565 (สำรวจ ณ วันที่ 1 มิ.ย. 2565) ซึ่งการเพิ่มขึ้นในคดีประเภทเมทแอมเฟตามีนจากปี พ.ศ. 2561 จำนวน 90,316 คน เป็น 153,816 คน ในปี พ.ศ. 2565 นับเป็นการเพิ่มขึ้นเกือบ 2 เท่าตัว

แผนปฏิบัติการด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2563 – 2565 สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด กระทรวงยุติธรรม กล่าวถึงแนวโน้มของการแพร่ระบาดของยาเสพติดที่ทวีความรุนแรงขึ้นอย่างต่อเนื่อง เป็นปัญหาสำคัญระดับประเทศที่ต้องแก้ไข ซึ่งการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด เป็นประเด็นภายใต้แผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติประเด็นความมั่นคง แผนย่อยการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง ส่วนการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรและการพัฒนาประเทศ แนวทางการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด โดยแผนย่อยการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง กำหนดเป้าหมายเพื่อเร่งรัดดำเนินการแก้ไขปัญหาด้านความมั่นคงที่มีอยู่ในปัจจุบันอย่างจริงจังให้หมดไปในที่สุด (ภายใน 10 ปี) พร้อมทั้งพัฒนากลไกเฝ้าระวัง แจ้งเตือน ป้องกัน และแก้ไขปัญหาด้านความมั่นคง ที่อาจจะเกิดขึ้นใหม่อย่างเป็นรูปธรรม รวมถึงพิทักษ์รักษาไว้ซึ่งสถาบันพระมหากษัตริย์เอกราช อธิปไตย บูรณภาพแห่งอาณาเขต และเขตที่ประเทศไทยมีสิทธิอธิปไตย เกียรติภูมิและผลประโยชน์ของชาติความมั่นคงของรัฐ และความสงบเรียบร้อยของประชาชนและการพัฒนาประเทศ ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยมีแนวคิดในการดำเนินการที่สำคัญ คือการวิเคราะห์และระบุสาเหตุที่แท้จริงของปัญหาในแต่ละเรื่องให้ชัดเจน วางแผนบูรณาการในการแก้ไขปัญหาตามลำดับความเร่งด่วนของปัญหา มีการติดตามตรวจสอบที่เป็นรูปธรรม ตลอดจนพัฒนากลไกในการเฝ้าระวังแจ้งเตือน ป้องกัน และแก้ไขปัญหา ทั้งที่มีอยู่ในปัจจุบัน และอาจจะเกิดขึ้นใหม่ให้ชัดเจนและมีประสิทธิภาพ โดยมีกระทรวงกลาโหม กองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (กอ.รมน.) และศูนย์อำนวยการรักษาผลประโยชน์ของชาติทางทะเล (ศรชล.) เป็นเจ้าภาพในภาพรวม

จากแผนแม่บทภายใต้ยุทธศาสตร์ชาติ ประเด็นความมั่นคง แผนย่อยการป้องกันและแก้ไขปัญหาที่มีผลกระทบต่อความมั่นคง ส่วนการรักษาความมั่นคงภายในราชอาณาจักรและการพัฒนาประเทศ แนวทางการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด มุ่งยึดแนวคิดการแก้ไขปัญหาเสพติด ตั้งแต่ต้นทาง-กลางทาง-ปลายทาง ในการดำเนินการอย่างเป็นระบบ กล่าวคือ 1) ในพื้นที่แหล่งผลิตภายนอกประเทศ ใช้การสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อกดดันและยุติบทบาทแหล่งผลิตภายนอกประเทศ ด้วยการอาศัยงานการข่าว การปฏิบัติการข้อมูลข่าวสาร และการพัฒนาพื้นที่และชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนตามแนวชายแดน รวมไปถึงการสกัดกั้นสารตั้งต้น เคมีภัณฑ์ อุปกรณ์การผลิต และนักเคมี ไม่ให้เข้าสู่แหล่งผลิต 2) การสกัดกั้นการนำเข้า - ส่งออกยาเสพติด ทั้งทางบก ทางเรือ และทางอากาศ โดยอาศัยเทคโนโลยีเป็นเครื่องมือสนับสนุนการสกัดกั้นตามจุดตรวจ/จุดสกัดของเส้นทางคมนาคมและพื้นที่ตอนใน 3) การปราบปรามกลุ่มการค้ายาเสพติด โดยมุ่งเน้นการทำลายโครงสร้างการค้ายาเสพติดผู้มีอิทธิพล และเจ้าหน้าที่รัฐที่ปล่อยปละละเลย ทุจริต หรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับยาเสพติด ผ่านทางการบูรณาการด้านการข่าว การสืบสวนทางเทคโนโลยี การสืบสวนทางการเงินและสกุลเงินดิจิทัล รวมไปถึงการปราบปรามยาเสพติดในแหล่งพักเก็บยาเสพติดภายในประเทศ 4) การเสริมสร้างความเข้มแข็งของหมู่บ้าน/ชุมชนตามแนวชายแดน โดยใช้กลยุทธ์ตามแนวทางการพัฒนาทางเลือกเพื่อพัฒนาพื้นที่และประชาชนตามแนวชายแดนและพื้นที่พิเศษที่มีปัญหายาเสพติดด้วยการสลายโครงสร้างปัญหาและบูรณาการการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการแก้ไขปัญหาเสพติด อันเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในพื้นที่ ตามแนวพระราชดำริหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยุทธศาสตร์แนวทางการดำเนินงาน

“เข้าใจ เข้าถึง พัฒนา” และศาสตร์พระราชา ซึ่งเป็นกรอบการแก้ไขปัญหายาเสพติดและลดปัญหาเชิงโครงสร้างหรือปัญหาที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด และสร้างการเป็นอาสาป้องกันการใช้ยาในทางที่ผิดในหมู่บ้านตามแนวชายแดน 5) การป้องกันยาเสพติดในแต่ละกลุ่มเป้าหมายอย่างเหมาะสมเป็นรูปธรรม โดยการปลูกฝังค่านิยมและองค์ความรู้ที่เหมาะสม อันจะส่งผลกระทบต่อความคิดและโน้มน้าวให้เกิดความเห็นที่คล้อยตามอย่างถูกต้อง 6) การปรับสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม โดยการเสริมสร้างปัจจัยที่เอื้อต่อการไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติดของแต่ละกลุ่มเป้าหมาย อาทิ ครอบครัว โรงเรียน และชุมชน และ 7) การดูแลผู้ใช้ ผู้เสพ ผู้ติดยาเสพติดให้เข้าถึงการบำบัดรักษา และการลดอันตรายหรือผลกระทบจากยาเสพติด โดยการคัดกรอง ประเมินวินิจฉัยที่มีประสิทธิภาพ กำหนดแผนการดูแลและให้การบำบัดรักษาที่เหมาะสม มีมาตรฐาน พร้อมทั้งให้การติดตามช่วยเหลือฟื้นฟูสมรรถภาพที่ครอบคลุมทุกมิติ ตลอดจนการมีส่วนร่วมของชุมชนและภาคีเครือข่าย ในการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้สามารถอยู่ร่วมในสังคมชุมชน ได้อย่างปกติสุขและเท่าเทียม (แผนปฏิบัติการด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2563-2565, 2563)

ประเทศไทยยังคงเผชิญกับปัญหาการขยายตัวของการผลิตยาเสพติดในพื้นที่สามเหลี่ยมทองคำ ส่งผลให้สถานการณ์การลักลอบนำเข้ายาเสพติดรุนแรงต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2560 เป็นต้นมา ทั้งในด้านความถี่และปริมาณที่ลักลอบนำเข้าต่อครั้งมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง เหตุปัจจัยสำคัญยังคงมาจากการลักลอบนำเข้านอกประเทศเป็นหลัก ประกอบกับเครือข่ายการค้ายาเสพติดข้ามชาติพยายามขยายตลาดยาเสพติดไปนอกภูมิภาคมากขึ้น ส่งผลให้มีการลักลอบลำเลียงผ่านไทยมากขึ้น ทั้งไอซ์ คีตามีน เฮโรอีน และกัญชา เพื่อส่งต่อไปยังประเทศที่สาม

ยาเสพติดที่มีการลักลอบนำเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมาก ส่งผลให้สถานการณ์ราคายาเสพติดมีแนวโน้มลดลงในทุกภาค ยาบ้า ราคาทั่วไปอยู่ที่เม็ดละ 100 บาท แต่พบว่าในหลายพื้นที่ทั่วประเทศมีราคาต่ำกว่า 100 บาท/เม็ด ขณะที่ราคาไอซ์มีแนวโน้มลดลงเช่นกัน โดยราคาทั่วไปกรัมละ 1,000 บาท ส่งผลให้เกิดการกระตุ้นการใช้ในกลุ่มผู้เสพยามากขึ้น ขณะที่พฤติกรรมของกลุ่มผู้เสพยาจะมีการเพิ่มปริมาณการเสพต่อครั้งมากขึ้น ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่ออาการทางจิตเวชได้

สถานการณ์การค้ายาเสพติดผ่านสื่อสังคมออนไลน์ที่พบมากที่สุด คือ Twitter รองลงมา คือ Facebook ร่วมกับการส่งยาเสพติดทางพัสดุไปรษณีย์ การส่งในแต่ละครั้งจะส่งไปได้หลายพื้นที่ในคราวเดียวและหลายชิ้น นอกจากนี้การโอนเงินค่ายาเสพติดผ่านทาง Mobile Application รวมทั้งทางอินเทอร์เน็ตเป็นปัจจัยหนึ่งที่เสริมให้การการค้ายาเสพติดออนไลน์ขยายวงออกไปได้มากขึ้น

สถานการณ์การแพร่ระบาดของยาเสพติด กลุ่มผู้เสพยาเสพติดส่วนใหญ่ ร้อยละ 23.7 มีอายุระหว่าง 20 - 24 ปี และเป็นกลุ่มผู้มีงานทำ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ใช้แรงงานและรับจ้าง ยาเสพติดที่มีการใช้มากที่สุดคือ ยาบ้า ร้อยละ 76.3 รองลงมา คือ กัญชา ร้อยละ 6.4 และไอซ์ ร้อยละ 5 ยาเสพติดที่ต้องมีการเฝ้าระวัง คือ คีตามีน และเฮโรอีน โดยคีตามีนพบว่าเป็นที่นิยมในกลุ่มนักท่องเที่ยวกลางคืน ซึ่งพบการแพร่ระบาดอย่างมากในห้วงที่ผ่านมา ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร และพื้นที่จังหวัดที่มีสถานบันเทิงและแหล่งท่องเที่ยว จากการตรวจสอบสถานบันเทิงในพื้นที่ 16 จังหวัด ตรวจนักเที่ยวกลางคืน 5,640 คน พบสารเสพติด 1,020 คน ในจำนวนนี้พบว่าเป็นคีตามีนถึง 806 คน คิดเป็นร้อยละ 79 ของผู้ที่ตรวจพบสารเสพติดทั้งหมด

พื้นที่ภาคกลาง ปริมาณและกรุงเทพมหานคร เป็นทั้งพื้นที่ลำเลียงผ่านพื้นที่รับส่งของ แหล่งเก็บพักยาเสพติด เพื่อรอการกระจายไปยังชุมชนแพร่ระบาด กลุ่มรับส่งและเก็บพักยาเสพติดส่วนใหญ่มาจากผู้เสพยาเร่ร่อน หรือนักโทษคดียาเสพติดที่พ้นโทษออกมา ส่งผลให้สถานการณ์การค้าและแพร่ระบาดโดยรวมยังไม่ลดระดับความรุนแรงลง พื้นที่รับส่งยาบ้าและไอซ์ ที่ลำเลียงจากภาคเหนือ ส่วนใหญ่ยังคงเป็น อำเภอวังน้อย

จังหวัดพระนครศรีอยุธยา รองลงมาเป็นพื้นที่ตลาดไท อำเภอลองหลวง จังหวัดปทุมธานี ส่วนพื้นที่เก็บพักยาบ้าและไอซ์ จะใช้ห้องพักหรือการเช่าห้องเพื่อเก็บพักยาเสพติดโดยไม่มีการพักอาศัย ส่วนใหญ่จะเป็นคอนโดหรือบ้านจัดสรร พื้นที่กรุงเทพฯ หมู่บ้านจัดสรรในพื้นที่ อำเภอบางบัวทอง อำเภอบางใหญ่ จังหวัดนนทบุรี และพื้นที่ในจังหวัดปทุมธานี นอกจากนี้ยังมีสถานการณ์การลักลอบลำเลียงโคเคนและไอซ์ การลักลอบลำเลียงโคเคนและไอซ์ของกลุ่มเครือข่าย แอฟริกันตะวันตกผ่านทางท่าอากาศยานนานาชาติ ซึ่งส่งผลกระทบต่อจำนวนคนลำเลียงชาวอเมริกาใต้และชาวเอเชียโดยเฉพาะหญิงไทยให้ลำเลียงแทน บางกลุ่มมีการปรับเปลี่ยนเส้นทางไปลงที่ท่าอากาศยานนานาชาติของประเทศเพื่อนบ้านแทน เช่น สนามบินนานาชาติหลวงพระบาง ท่าอากาศยานนานาชาติวัดไต สปป.ลาว ก่อนที่จะลักลอบลำเลียงเข้าไทย (แผนปฏิบัติการด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2563-2565, 2563)

ปริสม์ จิตเป็นธม (Workpoint Today, 2564) ได้กล่าวไว้ในบทความเรื่อง หนากว่ากำแพงคุกคือ กำแพงคน “เราก็เข้าใจนะว่าคนข้างนอกเขาก็กลัวเรา...คำพูดหนึ่งที่เรายินได้จากคนนอกคือ เตรียมตัวนะ พวกเราออกมาแล้ว วันนั้นเราคิดในใจว่าเราเลยขนาดนั้นเลยหรือ เราขายยา แต่เราไม่ได้ไปบังคับจับกุม...วันที่เราออกมาถามว่ากลัวไหม เรากลัวนะ กลัวหลายๆ อย่าง แต่เราพยายามยืนอยู่ในจุดที่เราตั้งใจไว้” หลายคนคิดว่าอิสรภาพของนักโทษคือการก้าวขาออกจากเรือนจำ แต่สำหรับ “คนรอบ” หรือผู้กระทำความผิดซ้ำ ต่างรู้ดีว่าการกลับสู่โลกภายนอกไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อไม่มีเงิน ไม่มีอาชีพ และไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม จนท้ายที่สุดก็ต้องหวนกลับเข้าสู่วังวนเดิม ตลอดระยะเวลาหนึ่งชั่วโมงที่คุยกับ “โบว์” อดีตนักโทษที่เริ่มเส้นทางชีวิตใหม่ในวัย 32 ปี ด้วยการทำตามความฝันกับสถานะ “เจ้าของร้านอาหาร” โบว์เล่าถึงเรื่องราวการเผชิญกับ “กำแพงคน” ที่สูงและหนายิ่งกว่ากำแพงคุก “กำแพงคน” ที่สังคมได้ก่อสร้างมันขึ้นมา โบว์สะท้อนมุมมองที่เขาคิดว่าเป็นส่วนสำคัญในการช่วยลดการกระทำผิดซ้ำว่า “อยากให้ลองเปิดใจและให้โอกาส เราไม่รู้หรือว่าเขาจะเปลี่ยนจริงไหม จะปรับจริงไหม แต่ถ้าคุณไม่ให้โอกาสเขา เขาจะไม่มีวันได้เปลี่ยนตัวเอง ลองยื่นมือออกมาช่วยบ้าง ให้อาชีพเขาจะได้ไม่กลับไปทำผิดอีก”

จากแผนปฏิบัติการด้านการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2563-2565 ข้างต้นประกอบกับสถิติของนักโทษเด็ดขาดคดียาเสพติด มองได้ว่าจำนวนผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดจะทวีจำนวนเพิ่มสูงขึ้นและเมื่อมีคนเข้าไป ก็จะมีผู้ที่พ้นโทษจากเรือนจำเพิ่มขึ้นมากเช่นกัน การกลับมาอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมสร้างความกังวลให้กับผู้กระทำความผิดว่าตัวเองถูกมองว่าเป็นคนชั่ว คนในสังคมไม่ยอมรับ เป็นที่รังเกียจของสังคม เป็นอุปสรรคกับการดำเนินชีวิต ไม่กล้าที่จะออกไปใช้ชีวิตในสังคมปกติร่วมกับผู้อื่น ต้องกลับไปอยู่ในสังคมของผู้ใช้สารเสพติดเหมือนเดิมจนอาจกลายเป็นปัญหาสังคมตามมาในที่สุด เมื่อผู้กระทำความผิดต้องกลับไปกระทำความผิดซ้ำ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยในฐานะที่เป็นนักศึกษา สาขาอาชีววิทยา การบริหารงานยุติธรรมและสังคม และเป็นข้าราชการตำรวจที่ปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวข้องข้องกับกระบวนการนี้โดยตรง เล็งเห็นว่าผู้กระทำความผิดที่กลับเข้าสู่สังคมซึ่งมีจำนวนมากนั้นอาจจะเป็นปัญหาต่อสังคมส่วนรวม ผู้วิจัยจึงสนใจในการศึกษาเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม และศึกษาสาเหตุการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับเข้าอยู่ร่วมกับผู้คนในสังคม สิ่งที่ได้รับจากการศึกษาครั้งนี้ จะนำไปสู่การเสนอแนะข้อมูล องค์ความรู้ และผลการวิจัยที่จะเป็นประโยชน์ต่อผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และสังคมโดยรวม

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยและสาเหตุการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม
2. เพื่อเปรียบเทียบปัจจัยการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการค้นคว้าจากเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และจากสถิติผู้ต้องขังคดียาเสพติดในเรือนจำทั่วประเทศเพื่อนำความรู้ที่ได้จากการศึกษามากำหนดขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษานี้ คือประชาชนทั่วไปทั้งชายและหญิงที่อาศัยอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีประชากร 820,417 คน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย จำนวน 400 คน โดยใช้สูตรการคำนวณของ Yamane

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล กำหนดขอบเขตในส่วนเนื้อหาของคำถาม เพื่อให้ครอบคลุมตัวแปรต่างๆ ที่จะทำการศึกษา สำหรับแบบสอบถามที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งประกอบด้วยข้อมูล ด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมและเกี่ยวข้องกับยาเสพติด

ส่วนที่ 2 เป็นข้อมูลสาเหตุส่วนของผู้กระทำความผิด ที่มีผลต่อการยอมรับและไม่ยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง โดยข้อความคำถามจำแนกได้ ดังนี้ 1) ตัวแปรด้านเพศของผู้กระทำความผิด 2) ตัวแปรด้านอายุของผู้กระทำความผิด 3) ตัวแปรด้านประเภทของยาเสพติด 4) ตัวแปรด้านฐานความผิดคดียาเสพติด 5) ตัวแปรด้านจำนวนครั้งในการกระทำความผิดคดียาเสพติด 6) ตัวแปรด้านโทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ 7) ตัวแปรด้านนโยบายของรัฐและกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป 8) ตัวแปรด้านการนำเสนอของสื่อ

ส่วนที่ 3 เป็นข้อมูลสาเหตุต่างๆ ที่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ส่วนนี้เป็นตัวแปรเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ใช้คำถามเป็นลักษณะ Rating scale ที่ประเมิน ความมากน้อยมี 4 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ซึ่งมีคำถามทั้งหมด จำนวน 21 คำถาม

ส่วนที่ 4 เป็นคำถามปลายเปิด ถามความคิดเห็นและข้อเสนอแนะ

3. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้ทดสอบความน่าเชื่อถือและปรับปรุงเรียบร้อยแล้วไปเก็บข้อมูล โดยส่วนใหญ่ผู้วิจัยเก็บข้อมูลด้วยวิธีการส่งให้ถึงมือผู้ตอบเอง (Self-Administered Questionnaire) โดยการนำแบบสอบถามไปขอความร่วมมือกับประชาชนที่อาศัยอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ตามที่ได้แบ่งไว้เป็นอำเภอ โดยใช้วิธีการสุ่มแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) คือเมื่อเดินทางไปแต่ละอำเภอเจอประชาชนผ่านไปมาหรือพบเห็นอยู่ในอำเภอนั้นก็เข้าไปขอความร่วมมือทำแบบสอบถาม โดยก่อนตอบแบบสอบถามผู้วิจัยได้อธิบายชี้แจงและทำความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย วิธีการตอบคำถาม และการรักษาความลับของข้อมูล โดยให้เข้าใจว่าข้อมูลที่ได้นำไปใช้ในการศึกษาและนำไปประมวลผลอธิบายในภาพรวม ข้อมูลที่ได้จะไม่ส่งผลกระทบต่อประชาชนผู้ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามแต่อย่างใด หลังจากนั้นนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ส่วนแรกจะเป็นการบรรยายหรือพรรณนาข้อมูล (Description) เป็นการใช้สถิติแบบบรรยายซึ่งค่าสถิติที่ใช้ ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage) และค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนที่สอง เป็นการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการพิสูจน์สมมติฐาน ซึ่งเป็นการอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม โดยใช้การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาด้วยการทดสอบที (T – Test) ซึ่งจะใช้ระดับนัยสำคัญที่ 0.05

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาปัจจัยและสาเหตุการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม

1.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลและลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำนวน 400 คน พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามทั้งเพศชายและเพศหญิงมีอัตราส่วนใกล้เคียงกัน โดยส่วนใหญ่มีอายุมากกว่า 30 ปีบริบูรณ์ มีหลายกลุ่มอาชีพ โดยส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกร รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ และรับจ้างบริษัทเอกชน ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับปริญญาตรี ต่ำกว่า ม.6 / ปวช. และ ม.6 / ปวช. ตามลำดับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม และไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดหรือมีญาติหรือคนรู้จักได้รับการดำเนินคดีเกี่ยวกับยาเสพติด

1.2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการยอมรับ กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดเพศหญิงมากกว่าผู้กระทำความผิดเพศชาย ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กได้รับการยอมรับมากที่สุด รองลงมาเป็นผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นเยาวชน และผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ ให้การยอมรับยาเสพติดที่เป็นกัญชาและพืชกระท่อมตามลำดับ ส่วนไม่ให้การยอมรับมากที่สุดเป็นเฮโรอีน ยาบ้า มอร์ฟิน และฝิ่น ตามลำดับ ฐานความผิดเสพติดได้รับการยอมรับมากที่สุด ส่วนข้อหาอื่น เช่น ครอบครอง จำหน่าย ผลิต นำเข้าหรือส่งออก ไม่ให้การยอมรับมากกว่ายอมรับ ให้การยอมรับผู้กระทำความผิดเป็นครั้งแรกมากที่สุด ส่วนตั้งแต่ 2 ครั้งขึ้นไปไม่ให้การยอมรับมากกว่าให้การยอมรับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่ได้รับโทษปรับ, จำคุกในเรือนจำที่มีการฟื้นฟู, ได้รับการการฝึกอบรมในสถานพินิจ, ได้รับการฟื้นฟูระหว่างคุมประพฤติและได้รับการฟื้นฟูในสถานพยาบาล ส่วนได้รับโทษจำคุกในเรือนจำที่ไม่มีการฟื้นฟูไม่ให้การยอมรับมากกว่าให้การยอมรับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 49.8 เห็นว่านโยบายของรัฐที่ผ่านมาเน้นการปราบปรามยาเสพติดเป็นหลัก เป็นอุปสรรคของการกลับตนเป็นพลเมืองดีของผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ร้อยละ 46.0 เห็นว่านโยบายของรัฐในปัจจุบัน เน้นผู้เสพเป็นผู้ป่วย ทำให้ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับตนเป็นคนดีได้ ร้อยละ 49.3 เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงนโยบายเกี่ยวกับผู้เสพเป็นผู้ป่วยมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ร้อยละ 52.0 เห็นว่านโยบายของรัฐในปัจจุบัน ทำให้คนในสังคมยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดมากขึ้น ร้อยละ 52.5 เห็นว่ากฎหมายในเรื่องผู้ติดยาเสพติดกำหนดให้นำผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดไปฟื้นฟูสมรรถภาพ จะทำให้ผู้กระทำความผิดมีโอกาสกลับตัวเป็นคนดีได้ ร้อยละ 57.2 เห็นว่าคนในสังคมควรให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดมากขึ้น หลังจากผู้กระทำความผิดได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพแล้วตามกฎหมาย ยอมรับว่าการนำเสนอของสื่อมีอิทธิพล กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 71.0 เห็นว่าการที่สื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ วิทยุสื่อออนไลน์ เป็นต้น นำเสนอข่าวสาร มีผลต่อความคิดเห็นของคนในสังคม ร้อยละ 67.7 เห็นว่าการที่สื่อนำเสนอกิจกรรมที่ผู้กระทำความผิดได้ปฏิบัติเพื่อประโยชน์ต่อสาธารณะ เช่น ขุดลอกท่อ ขนสิ่งปฏิกูล เป็นต้น มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคมมากขึ้น ร้อยละ 69.0 เห็นว่าการที่สื่อนำเสนอผลการดำเนินการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ได้ผ่านการฝึกอบรมทำให้คนในสังคมมั่นใจและให้การยอมรับมากขึ้น ร้อยละ 52.0 เห็นว่าการที่สื่อ

นำเสนอผลการจับกุมยาเสพติด ทำให้คนในสังคมไม่ให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ร้อยละ 53.3 เห็นว่าการที่สื่อนำเสนอว่า ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเป็นคนไม่ดี ไม่น่าไว้วางใจ เป็นคนอันตราย ทำให้คนในสังคมไม่ให้การยอมรับผู้กระทำความผิด

1.3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด 1) ความรู้ทั่วไป กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 54.5 เห็นว่ายาเสพติดเป็นสิ่งไม่ดี เป็นอันตรายต่อชีวิตคนรอบข้างและสังคม ร้อยละ 53.7 ไม่เห็นว่ายาเสพติดเป็นยาช่วยให้ผ่อนคลายความตึงเครียดทำให้สบายใจ ร้อยละ 51.7 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดสมควรได้รับการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมและสังคม ร้อยละ 44.5 ไม่เห็นด้วยว่าสังคมบีบบังคับให้คนกระทำความผิดคดียาเสพติด ร้อยละ 43.2 เห็นว่าสังคมควรประณามผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดด้วยประการใดๆ ร้อยละ 58.0 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด เมื่อได้รับการลงโทษจากกระบวนการยุติธรรมแล้วกลับตัวเป็นคนดีได้ ร้อยละ 47.4 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด แม้ได้รับการลงโทษ และแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ไม่ช้าก็เร็วจะหันกลับไปกระทำความผิดคดียาเสพติดอีก 2) พฤติกรรมที่แสดงออก กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 48.0 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเป็นผู้ป่วย คนในสังคมควรให้การช่วยเหลือ ร้อยละ 70.5 เห็นว่าเมื่อผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดพ้นโทษออกมาแล้ว ควรได้รับการช่วยเหลือจากสังคมภายนอก ร้อยละ 72.0 เห็นว่าคนในสังคมไม่ควรตีตราหรือประทับตราผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด เมื่อได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ร้อยละ 42.2 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเป็นคนน่ากลัว ไม่น่าไว้วางใจ ไม่อยากคบค้าสมาคมด้วย เป็นคนน่ารังเกียจ ร้อยละ 56.2 ไม่เห็นว่า ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดไม่สมควรได้รับการให้อภัย ไม่ควรได้รับโอกาสจากสังคม ร้อยละ 60.5 ไม่เห็นว่า การจำคุกเป็นการลงโทษที่เพียงพอแล้ว ร้อยละ 59.2 ไม่เห็นว่า ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดสมควรแยกตัวออกไปจากสังคม และไม่สามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ 3) ระดับของการยอมรับ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ร้อยละ 72.7 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้เมื่อได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูแล้ว ร้อยละ 74.0 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดทำงานในโรงงานอุตสาหกรรมร่วมกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว ร้อยละ 73.3 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดทำงานเกษตรกรรมร่วมกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว ร้อยละ 70.8 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเรียนร่วมกับคนอื่นได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว ร้อยละ 69.2 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเป็นเพื่อนบ้านได้เมื่อพ้นโทษแล้ว ร้อยละ 72.5 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเป็นเพื่อนสนิทกับคนในสังคมได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว ร้อยละ 58.0 เห็นว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดสามารถเป็นคนรักได้ เมื่อพ้นโทษแล้ว

2. ผลการเปรียบเทียบปัจจัยการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 ตัวแปรส่วนบุคคลของคนในสังคมที่แตกต่างกันมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด

1.1 เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดมากกว่าเพศชาย ผลการวิจัยพบว่า เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดไม่ต่างจากเพศชาย ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

1.2 คนที่มีอายุมากให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดมากกว่าคนที่มีอายุน้อย ผลการวิจัยพบว่า คนที่มีอายุมากให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดไม่ต่างจากคนที่มีอายุน้อย ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

1.3 อาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดมากกว่าอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ผลการวิจัยพบว่า อาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดไม่ต่างจากอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานข้อที่ 9 การนำเสนอข่าวของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดคืนสู่สังคม ผลการวิจัยพบว่า การนำเสนอข่าวสารของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดกลับคืนสู่สังคม เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัย

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดกลับคืนสู่สังคม: ศึกษากรณีจังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบผลการวิจัยที่นำมาอภิปรายผลได้ดังนี้

จากผลการทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1 ตัวแปรส่วนบุคคลของคนในสังคมที่แตกต่างกันมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิด

1.1 เพศที่ต่างกันไม่มีผลต่อการตัดสินใจในการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติด การที่เพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดมีส่วนที่ใกล้เคียงกับเพศชายนั้น เหตุผลน่าจะมาจากสังคมในปัจจุบันชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน การแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ ย่อมมีอิสระมากขึ้นและจากการเก็บข้อมูลตามแบบสอบถามก็ทำให้ทราบว่าเพศของกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดไม่แตกต่างกัน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับการศึกษาของวันชนะ เปลื้องวัลย์ และวิเชียร ปรีชาธรรมวงศ์ (2565) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับผู้พ้นโทษของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า เพศ อายุ การศึกษา และสถานภาพการสมรสของผู้ประกอบการต่างกัน มีการยอมรับผู้พ้นโทษของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน ยกเว้นศาสนาของผู้ประกอบการต่างกันมีการยอมรับผู้พ้นโทษของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าทางสถิติที่ไม่มีความแตกต่างกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติด ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชายและเพศหญิงให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดน้อย มีจำนวนใกล้เคียงกัน

1.2 อายุที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติด อายุของกลุ่มตัวอย่างคือ ระหว่างอายุน้อยและอายุมากไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทำให้ทราบว่าความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดของกลุ่มตัวอย่างไม่ว่าจะอยู่ในกลุ่มอายุน้อย หรือในกลุ่มอายุมาก ต่างมองเรื่องการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดไปในทิศทางเดียวกัน คือ ยังคงที่จะให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของปัญญา สุทธิยุทธ์และจิตาภา ธิริศิริกุล (2565) ซึ่งศึกษาเรื่องทัศนคติของประชาชนต่อการปฏิบัติตามนโยบายเมาไม่ขับ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ผลการศึกษาพบว่าอายุที่ต่างกันมีทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการดำเนินนโยบายเมาไม่ขับในพื้นที่อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ค่าทางสถิติที่ไม่มีความแตกต่างกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติด ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนที่มีอายุมาก คนที่มีอายุน้อย ให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดน้อย มีจำนวนใกล้เคียงกัน

1.3 อาชีพที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติด การที่อาชีพรับราชการ / รัฐวิสาหกิจ ให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดมีส่วนที่ใกล้เคียงกับอาชีพอื่นๆ นั้น จากการเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัยทำให้ทราบว่า ความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดีอาญาเสพติดนั้นยังให้การยอมรับ และไม่มีความแตกต่างจากอาชีพอื่น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวันชนะ เปลื้องวัลย์ และวิเชียร ปรีชาธรรมวงศ์ (2565) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับผู้พ้นโทษของ

ผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า เพศ อายุ การศึกษา และสถานภาพการสมรสของผู้ประกอบการต่างกัน มีการยอมรับผู้พันโทษของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครไม่แตกต่างกัน ยกเว้นศาสนาของผู้ประกอบการต่างกันมีการยอมรับผู้พันโทษของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อมในเขตกรุงเทพมหานครแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ค่าทางสถิติที่ไม่มีความแตกต่างกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนที่มีอาชีพรับราชการ / รัฐวิสาหกิจ กับคนที่มีอาชีพอื่นให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดน้อย มีจำนวนใกล้เคียงกัน

1.4 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกันไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด การที่ระดับการศึกษาของกลุ่มตัวอย่างไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดนั้น จากการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างของผู้วิจัย พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับการศึกษาต่ำและระดับการศึกษาสูงมีความคิดเห็นโดยส่วนใหญ่สอดคล้องกัน คือ ยังคงให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคมได้ พฤติกรรมที่แสดงออกต่อผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเป็นไปในทิศทางที่ดี และระดับของการยอมรับค่อนข้างมากกล่าวคือ มีพื้นที่สาธารณะมากพอที่จะให้ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดอยู่ร่วมกันในสังคมได้ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของกมลพล เพชรล้อมทองและธนัสฐา โรจนตระกูล (2565) ซึ่งศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด กรณีศึกษาตำบลลำประดา อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร ผลการวิจัยพบว่า เครือข่ายภาคประชาชนที่มี เพศ อายุ การศึกษา อาชีพ รายได้ และระยะเวลาอยู่ในพื้นที่ ที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด กรณีศึกษาตำบลลำประดา อำเภอบางมูลนาก จังหวัดพิจิตร ไม่แตกต่างกัน ค่าทางสถิติที่ไม่มีความแตกต่างกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ซึ่งจากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่าจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคนที่มีการศึกษาน้อยกับคนที่มีการศึกษามากให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดน้อย มีจำนวนใกล้เคียงกัน

1.5 ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมแตกต่างกันไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด การที่กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับกระบวนการยุติธรรมและไม่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม มีความคิดเห็นต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีใกล้เคียงกัน จากการรวบรวมข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ความคิดเห็นของการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดก็เป็นไปในทิศทางเดียวกัน ก็ยังคงให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคมได้ ทั้งพฤติกรรมที่แสดงออกและระดับของการยอมรับที่มีมาก และยังสอดคล้องกับการศึกษาของอนุสรณ์ แก่งสันเทียะ(2543) ซึ่งศึกษาเรื่องทัศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต ผลการศึกษาพบว่า ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมหรือผู้ที่ไม่มีความประสบการณ์เกี่ยวกับอาชญากรรมต่างก็มีทัศนคติเกี่ยวกับการลงโทษประหารชีวิตไม่แตกต่างกัน ค่าทางสถิติที่ไม่มีความแตกต่างกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด จึงสรุปได้ว่า ความแตกต่างระหว่างประสบการณ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรม ไม่มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม

1.6 ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดแตกต่างกันมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่แตกต่างกัน การที่มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดกับการที่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับต่อผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดแตกต่างกันมากนั้นจากการรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด (ใช้ยาเสพติดเองหรือมีญาติกระทำความผิดคดียาเสพติด) นั้นจะให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดมากกว่าผู้ที่ไม่เคย มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า

คนที่มีประสบการณ์เกี่ยวข้องกับยาเสพติดนั้น ยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

สมมติฐานข้อที่ 2 ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศชาย การที่ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศชาย นั้นน่าจะมาจากหลายเหตุผลด้วยกัน ซึ่งมีผลการศึกษาของนันทิ จิตสว่าง และสุนนทิพย์ ใจเหล็ก (2554) ซึ่งทำการศึกษาเรื่อง เส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด จากการศึกษาพบว่า ผู้เสพส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย เนื่องจากเพศชายมีความอยากรู้อยากเห็นและ อยากทดลองมากกว่าเพศหญิง เพศชายมีพฤติกรรมรวมกลุ่มกัน ต้องปฏิบัติตามกลุ่มของเพื่อน ผู้ชายส่วนใหญ่ เป็นเพศชาย เนื่องจากเพศชายชอบความเสี่ยงมากกว่าเพศหญิง และเพศหญิงขายยาเสพติดเนื่องจากประสบปัญหาความยากจนต้องเลี้ยงดูลูก และจากการเก็บรวบรวมข้อมูลกรณีที่ยอมรับเพศหญิงมากกว่าเพศชายนั้น ได้แสดงความคิดเห็นว่าความรุนแรงน้อยกว่าเพศชาย อาจจะกระทำความผิดคดียาเสพติดที่รุนแรงน้อยกว่าเพศชาย เช่น เพศชายกระทำความผิดคดีเฮโรอีนเพศหญิงกระทำความผิดคดียาไอ เป็นต้น ผู้หญิงอาจถูกหลอกให้ใช้ยาเสพติด ถูกแกล้งไม่รู้ตัวเอง เป็นเพศที่อ่อนแอ มีปัญหาความยากจน จากเหตุผลดังกล่าวนี้ ทำให้มองเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศหญิง มากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศชาย แต่ทั้งนี้ยังมีข้อสังเกตว่าถึงแม้จะยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศหญิงมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศชาย แต่การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศชายก็ไม่ห่างจากผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศหญิงมาก

สมมติฐานข้อที่ 3 ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ การที่ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ นั้น จากการรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนมากกว่าผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ มองว่ามีความคิดน้อย ใช้ยาเสพติดในกลุ่มเพื่อน อยากลอง ถูกหลอกได้ง่าย เด็กและเยาวชนยังสามารถขัดเกลาได้ น่าที่จะแก้ไขได้ง่ายกว่าผู้ใหญ่ อาจเกิดจากปัญหาคอรัว เช่น พ่อแม่แยกทางกัน พ่อแม่ไม่เอาใจใส่ลูกของตนเอง อีกทั้งยังมีผลการศึกษาของนันทิ จิตสว่าง และสุนนทิพย์ ใจเหล็ก (2554) ซึ่งทำการศึกษาเรื่องเส้นทางชีวิตของผู้ต้องขังในคดียาเสพติด จากการศึกษาพบว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่คึกคะนอง มีความอยากรู้อยากเห็น อยากทดลอง อยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิตใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล ยังขาดประสบการณ์ในชีวิตแสดงให้เห็นว่า จากเหตุผลดังกล่าวนี้จึงส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนมากกว่าผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่

สมมติฐานข้อที่ 4 ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดประเภทอื่นได้รับการยอมรับไม่มากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดประเภทร้ายแรงตามกฎหมาย การที่ผลการวิจัยออกมาเช่นนี้ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างนั้น ไม่ได้พิจารณาความร้ายแรงของยาเสพติดจากกฎหมายแต่อย่างใด แต่พิจารณาจากชนิดของยาเสพติดมากกว่า ว่ามีผลร้ายแรงต่อคนหรือไม่ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ผลการวิจัยออกมาดังนี้จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ว่า ยาเสพติดประเภทอื่นได้รับการยอมรับมากกว่ายาเสพติดประเภทร้ายแรง อีกทั้งจากการเก็บรวบรวมข้อมูลกลุ่มตัวอย่างนั้น ให้การยอมรับโดยใช้การพิจารณาชนิดหรือประเภทของยาเสพติดเพียงกัญชาและพืชกระท่อม โดยเห็นว่าเป็นยาเสพติดชนิดไม่ร้ายแรงเป็นพืชธรรมชาติ ใช้ผ่อนคลายของชาวไร่ชาวนาในการทำงานหนัก ให้การยอมรับยาเสพติดในลักษณะของการนำไปใช้ มองที่ประเภทของยาเสพติดและดูที่ความรุนแรงของยาเสพติดประเภทนั้นๆ มากกว่าการแบ่งประเภทของยาเสพติดตามกฎหมาย

สมมติฐานข้อที่ 5 ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดฐานความผิดเสพติดได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดฐานความผิดอื่น การที่ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดฐานเสพติดได้รับการยอมรับมากกว่าความผิดฐานอื่น อาจเนื่องมาจากเป็นความผิดที่มีโทษน้อย ผู้กระทำผิดเป็นเหยื่อของยาเสพติด จากการเก็บข้อมูลของกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่คนในสังคมยังให้การยอมรับมากที่สุด โดยเห็นว่าผู้กระทำความผิดเหมือนเป็นผู้ป่วยสามารถรักษาให้หายได้ การเสพติดเกิดได้หลายสาเหตุ มีปัญหาครอบครัว เพื่อนชักชวน อยากรอง อยากรู้ โทษรุนแรงน้อย เป็นเหยื่อของคนอื่น ซึ่งอาจจะสามารถกลับตัวได้ง่ายกว่าความผิดฐานอื่น และจากการศึกษาของประเทือง ธนิยผล (2530) ได้ทำการศึกษารื่องการใช้วิธีการบำบัดรักษาและอบรมฟื้นฟูจิตใจ (แบบบังคับ) แทนการใช้เรือนจำต่อผู้กระทำความผิดฐานเสพติด พบว่า บุคลากรส่วนใหญ่ในกระบวนการยุติธรรมและที่ปฏิบัติงานด้านบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติดมีความเห็นว่า "ผู้ติดยาเสพติดเป็นผู้ป่วยไม่ใช่อาชญากร" จึงไม่ควรใช้โทษจำคุกแก่ผู้ติดยาเสพติด แสดงให้เห็นว่า เป็นการสนับสนุนและเป็นการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดฐานเสพติด

สมมติฐานข้อที่ 6 ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดซ้ำ การที่การกระทำความผิดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าการกระทำความผิดคดียาเสพติดซ้ำ เนื่องจากคนในสังคมมองว่าทุกคนมีโอกาที่จะกระทำผิดพลาดได้ในชีวิตจากการรวบรวมแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่างก็ให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดครั้งแรกมากที่สุด กล่าวคือทุกคนมีโอกาสผิดพลาด อาจกระทำไปโดยไม่เจตนา รู้เท่าไม่ถึงการณ์ หลงเชื่อคนอื่น ไม่ตั้งใจ ทั้งนี้ยังมีการศึกษาของประเทือง ธนิยผล (2530) ได้ทำการศึกษารื่องการใช้วิธีการบำบัดรักษาและอบรมฟื้นฟูจิตใจ (แบบบังคับ) แทนการใช้เรือนจำต่อผู้กระทำความผิดฐานเสพติด พบว่า ควรสนับสนุนให้ใช้วิธีบำบัดรักษาผู้กระทำความผิดฐานเสพติดครั้งแรก โดยมีเงื่อนไขบังคับบำบัดรักษาจนครบขั้นตอนโดยสถานบำบัดรักษาที่ตั้งขึ้นโดยเฉพาะ แสดงให้เห็นว่า ทั้งจากข้อมูลที่ได้จากการเก็บแบบสอบถาม และงานวิจัย นั้นสนับสนุนให้เห็นว่า ให้การยอมรับผู้กระทำความผิดครั้งแรก

สมมติฐานข้อที่ 7 ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการแก้ไขฟื้นฟู การที่ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่ไม่เคยได้รับการฟื้นฟู อาจเนื่องมาจากในสังคมมองเห็นว่าการการลงโทษเพียงอย่างเดียวคงไม่มีประโยชน์ที่จะสามารถทำให้ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดสำนึกผิดและกลับตัวเป็นคนดีได้ และยังสนับสนุนการศึกษาของชลธร ไทยกล้า (2544) ได้ทำการประเมินโครงการค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ต้องโทษคดียาเสพติดโดยกองทัพบก "โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง" พบว่า ผลผลิตของโครงการค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด จำนวน 101 คน ได้ผ่านการฟื้นฟูสมรรถภาพครบตามหลักสูตร โดยผู้ที่ผ่านการฟื้นฟูมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านความคิดและพฤติกรรมไปในทางที่ดี มีความเข้มแข็งและมั่นใจในการที่จะกลับไปอยู่ในสังคมอย่างปกติสุขแสดงให้เห็นว่า คนในสังคมยังคงให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้วและเป็นโอกาสของผู้ที่ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูที่จะกลับไปอยู่ร่วมในสังคมได้

สมมติฐานข้อที่ 8 นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม การที่นโยบายของรัฐ / กฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป มีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดนั้น แสดงให้เห็นว่า นโยบายของรัฐหรือกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปสะท้อนถึงความสนใจในปัญหาเสพติด และยังเป็นการเปลี่ยนแนวความคิดที่เห็นว่า ผู้เสพเป็นผู้ป่วย ส่งผลให้ภาพพจน์ของผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดนั้นดีขึ้น เป็นบุคคลน่าสงสาร สมควรได้รับการช่วยเหลือจากสังคม ซึ่งจาก

การเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แสดงความคิดเห็นสนับสนุน นโยบายของรัฐหรือกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป และมีผลต่อการยอมรับซึ่งเห็นว่านโยบายในอดีต ที่เน้นการปราบปรามเป็นหลักเป็นการแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ ไม่ได้ดูที่ต้นเหตุ จะต้องใช้การบำบัดเข้ามาช่วยในการแก้ไขฟื้นฟู จึงทำให้คนเสลดน้อยลง ส่งผลให้ยอมรับได้มากขึ้น ทำให้ภาพพจน์ของผู้กระทำความผิดดีขึ้น ซึ่งทำให้ผู้กระทำความผิดมีกำลังใจในการดำรงชีวิต สงสารผู้กระทำความผิดมากขึ้น ทำให้ดูรุนแรงน้อยลง เห็นผู้กระทำความผิดเป็นผู้ป่วยต้องเข้าไปดูแล

สมมติฐานข้อที่ 9 การนำเสนอข่าวสารของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด กลับคืนสู่สังคม การนำเสนอข่าวสารของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม แสดงว่าระหว่างตัวแปรการนำเสนอข่าวสารของสื่อ เปรียบเทียบค่าทางสถิติที่มีความแตกต่างกันกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ซึ่งสอดคล้องกับแพ่ง ชินพงศ์ (2562) กล่าวว่า พลังของ Social media ไม่เพียงแต่มีอิทธิพลที่สามารถเปลี่ยนแปลงรูปแบบความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้คนกลุ่มต่างๆ แล้วยังปฏิเสธไม่ได้ว่าเราในฐานะที่ต้องใช้ชีวิตทั้งบนโลกแห่งความเป็นจริงและโลกเสมือนที่สร้างขึ้นใหม่นี้โดยยากที่จะหลีกเลี่ยง จำเป็นต้องรู้เท่าทันประโยชน์และผลกระทบ รวมทั้งเตรียมจิตใจให้พร้อมรับมือกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว และพยายามที่จะใช้มันในทางที่เป็นคุณแก่ตนเองและสังคม อย่าใช้ให้เป็นเครื่องมือในการทำลายล้างผู้ใดเลย

การศึกษาตัวแปรต้น ข้อมูลบุคคลของกลุ่มตัวอย่างแล้ว ทำให้ทราบว่าการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดโดยส่วนใหญ่ไม่แตกต่างกันแต่อย่างใด แสดงว่า ปัจจัยความแตกต่างด้าน เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมไม่ได้มีผลต่อ การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของกลุ่มตัวอย่าง แต่มีเพียงประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดเท่านั้นที่มีผลต่อการยอมรับของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ คนที่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติดให้การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดมากกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับยาเสพติด

นอกจากนี้ยังทำให้ทราบว่า ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศหญิงได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเพศชาย ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นเด็กและเยาวชนได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่เป็นผู้ใหญ่ ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดฐานความผิดเสพติดได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดฐานความผิดอื่น ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดครั้งแรกได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดซ้ำ ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่ได้รับการฟื้นฟูได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดที่ไม่เคยเข้ารับการฟื้นฟู และนโยบายของรัฐหรือกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไปมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคม ส่วนผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดประเภทอื่นไม่ได้รับการยอมรับมากกว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดประเภทร้ายแรงนั้น อาจจะเกิดจากการพิจารณาว่ายาเสพติดในแต่ละประเภทยานั้นมีความร้ายแรงมากแค่ไหน โดยใช้การพิจารณาจากประเภทของยาเสพติดนั้นๆ มิได้แบ่งตามกฎหมายที่ให้ความหมายว่ายาเสพติดประเภทร้ายแรง ได้แก่ เฮโรอีน และยาบ้าหรือเมทแอมเฟตามีน และการนำเสนอของสื่อมีผลต่อการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดของคนในสังคมอาจเนื่องมาจากการยอมรับผู้กระทำความผิดของคนในสังคมนั้น สื่อเป็นตัวกลางที่นำเสนอข่าวสารถึงผู้รับสาร การพิจารณาว่าควรยอมรับหรือไม่ยอมรับนั้นอาจถูกพิจารณาจากข้อมูลข่าวสารที่ได้รับจากสื่อพฤติกรรมที่แสดงออกนั้น คนในสังคมยังคงให้การยอมรับต่อผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดไม่ว่าจะเป็นการให้เกียรติ ให้ความช่วยเหลือ พุดคุยได้ ไม่แสดงท่าทีรังเกียจ เป็นต้น และระดับของการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดสามารถที่จะอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ทุกระดับ มีเพียง

ระดับของการเป็นคนรัก คนในสังคมยังใช้ความระมัดระวังมากในการให้การยอมรับ เนื่องจากมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดค่อนข้างมาก

องค์ความรู้การวิจัย

องค์ความรู้การวิจัยครั้งนี้คือการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดกลับคืนสู่สังคม อันเป็นพฤติกรรมที่คนในสังคมแสดงออกต่อผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด รวมทั้งระดับของการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดในการเข้าอยู่ร่วมกับสังคม ประกอบไปด้วย 8 ด้าน คือ 1) ด้านเพศของผู้กระทำความผิด หมายถึง เพศชายหรือเพศหญิงที่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม 2) ด้านอายุของผู้กระทำความผิด หมายถึง ช่วงอายุที่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม 3) ด้านประเภทของยาเสพติด หมายถึง ประเภทของยาเสพติดที่กระทำความผิดที่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม 4) ด้านฐานความผิดคดียาเสพติด หมายถึง ฐานความผิดที่ได้โทษที่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม 5) ด้านจำนวนครั้งในการกระทำความผิดคดียาเสพติด หมายถึง จำนวนครั้งที่ผู้กระทำความผิดถูกลงโทษที่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม 6) ด้านโทษ/มาตรการแทนโทษที่ได้รับ หมายถึง โทษหรือมาตรการอื่นๆ ที่ผู้กระทำความผิดได้รับที่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม 7) ด้านนโยบายของรัฐและกฎหมายที่เปลี่ยนแปลงไป หมายถึง นโยบายและกฎหมายที่ใช้ในการแก้ปัญหาเสพติดที่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม 8) ด้านการนำเสนอของสื่อ หมายถึง การนำเสนอข่าวสารด้านยาเสพติดที่มีผลต่อการยอมรับของคนในสังคม สรุปดังในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 องค์ความรู้จากการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ด้านปัจจัยส่วนบุคคล ขั้นตอนจากผู้กระทำความผิดจนถึงถูกพิพากษาลงโทษและจนพ้นโทษออกมานั้นต้องดำเนินการด้วยความถูกต้องและยุติธรรม และให้มีการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำความผิด ซึ่งเป็นมาตรฐานที่สังคมคาดหวังว่า ได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้วสามารถกลับตัวเป็นคนดีได้ ตัวผู้กระทำความผิดเองนั้น

เมื่อได้รับการลงโทษและได้รับการแก้ไขฟื้นฟูแล้วก็ต้องตั้งใจที่จะสำนึกในการกระทำความผิดของตนเอง และยินดีให้หน่วยงานของกระบวนการยุติธรรมแก้ไขฟื้นฟูว่าจะไม่กลับไปกระทำความผิดอีก สังคมต้องให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ไม่แสดงท่าทีรังเกียจ ต่อผู้พ้นโทษแล้วเพื่อที่จะเป็นกำลังใจให้ผู้กระทำความผิดมีความคิดที่ดีที่จะกลับตัวเป็นคนดีเพื่ออยู่ร่วมกับคนในสังคมได้และสังคมควรจะช่วยกันสอดส่องดูแลชุมชนของตนเองเพื่อให้ยาเสพติดนั้นไม่สามารถที่จะสร้างปัญหาได้ในชุมชนของตน ให้ความร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อความสงบสุขของสังคม

1.2 ด้านเกี่ยวกับสาเหตุการยอมรับไม่ยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ผู้กระทำความผิดหลังจากได้รับการฟื้นฟูและการบำบัดแล้ว ครอบครัวเป็นปัจจัยสำคัญในการให้กำลังใจและยอมรับผู้กระทำความผิด การยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดจะต้องพิจารณาเป็นรายๆ ถ้าหากเป็นผู้ชาย ผู้ผลิต ผู้ส่งออกไม่สมควรให้อภัย ควรจะมีมาตรการลงโทษที่รุนแรง เพื่อให้เข็ดหลาบ ผู้ที่มีความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดควรได้รับการลงโทษและฟื้นฟูสำหรับผู้เสพ และสื่อไม่ควรที่จะประจานบุคคลเหล่านี้ รัฐบาลควรจัดการฝึกออาชีวะ เพื่อจะได้มีความรู้ประกอบอาชีพ เด็กและเยาวชนควรได้รับโอกาสจากคนในสังคม การกระทำความผิดครั้งแรกสมควรให้อภัย

1.3 ด้านเกี่ยวกับการยอมรับผู้กระทำความผิดคดียาเสพติด ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดสามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคมได้ไม่จำเป็นต้องอยู่แต่ในป่าหรือหลบอยู่แต่ในบ้าน สามารถทำงานร่วมกับคนที่ไม่ติดยาได้ ให้ความรัก ความเห็นอกเห็นใจ และพยายามเข้าใจผู้กระทำความผิดในระดับหนึ่ง แต่ไม่ควรรักและสนับสนุนผู้กระทำความผิดเช่นเคย คอยสอดส่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาเรื่องเงิน อย่าพยายามซุกค้ายเรื่องยาเสพติดจะทำให้ผู้กระทำความผิดเสียใจ ผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดต้องเป็นคนเข้มแข็ง สามารถปฏิญาณตนที่จะเลิกได้โดยเด็ดขาด สามารถปรับตัวเป็นคนดี เป็นที่ยอมรับของคนในชุมชน และเป็นที่รักของทุกคน ไม่สร้างความเดือดร้อนให้กับสังคม สามารถเป็นผู้นำชุมชนได้ เช่น ต่อด้านต่อผู้ค้ายาเสพติด และช่วยสอดส่องดูแลให้เกิดความเรียบร้อยในชุมชน และพิจารณาว่าผู้กระทำความผิดพร้อมที่จะเข้ามาสู่สังคมหรือไม่ คนในสังคมส่วนใหญ่เข้าใจและให้การยอมรับในการเข้าสังคมของผู้กระทำความผิดและพร้อมที่จะช่วยเหลืออยู่แล้ว เพราะสังคมไทยเป็นสังคมที่ต้องช่วยเหลือกัน อยู่ที่ว่าผู้กระทำความผิดที่พร้อมจะก้าวเข้ามาสู่สังคมที่ผู้กระทำความผิดคิดว่าไม่มีทางให้ผู้กระทำความผิดได้เดินอีก

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การศึกษานี้ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) คือ การเก็บรวบรวมข้อมูลแบบไม่เจาะจงตัวบุคคลให้ครบตามจำนวนที่ต้องการ ไม่มีกฎเกณฑ์ที่ครอบคลุมทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างไม่ทั่วถึง และจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีจำนวนประชากรมาก การศึกษาใช้การสุ่มตัวอย่างจากประชาชนที่อาศัยอยู่ภายในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยแบ่งออกเป็น 16 อำเภอ ซึ่งอาจได้ข้อมูลที่ไม่ทั่วถึง ประกอบกับปัญหาด้านระยะเวลาและค่าใช้จ่ายมีจำนวนจำกัด ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปควรเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของประชาชนจังหวัดพระนครศรีอยุธยา โดยเก็บข้อมูลกลุ่มตัวอย่างให้ได้รายละเอียดมากกว่านี้ ต้องกระจายไปตามอำเภอ โดยแบ่งออกไปอีกเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครอบคลุมและทั่วถึง และมีระยะเวลาการเก็บข้อมูลให้มากขึ้น นอกจากนี้ควรกระจายเกี่ยวกับอาชีพของกลุ่มตัวอย่างให้มากขึ้นกว่าเดิม จะทำให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ขึ้น

2.2 ในการศึกษาครั้งต่อไปควรมีการศึกษาว่าผู้กระทำความผิดคดียาเสพติดเมื่อรวมหลายสาเหตุของการยอมรับและไม่ยอมรับมาเป็นกรณีศึกษาอย่างเดียวกัน เช่น ผู้กระทำความผิดเป็นเพศหญิง อายุ

15 ปี กระทำความผิดฐานเสพยาบ้า ได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟู คนในสังคมจะให้การยอมรับได้มากน้อยเพียงใด และพิจารณาว่าให้การยอมรับหรือไม่ยอมรับมาจากสาเหตุใดมากที่สุด

2.3 ควรมีการศึกษาในประเด็นที่ว่า เรื่องการยอมรับผู้กระทำความผิดแบบต่างๆ เช่นในคดีข่มขืนกระทำชำเราฆ่าคนตายว่าจะมีการให้การยอมรับผู้กระทำความผิดมากน้อยเพียงใด

2.4 ควรมีการศึกษาในประเด็นที่ว่า การรับสมัครเข้าทำงานไม่ว่าจะเป็นข้าราชการหรือบริษัทต่างๆ นั้นให้การยอมรับผู้กระทำความผิดที่ได้รับการลงโทษและแก้ไขฟื้นฟูสมควรที่จะได้รับการเข้าทำงานมากน้อยเพียงใด และหาแนวทางหรือมาตรฐานในการคัดเลือกบุคคลเข้าทำงาน มีเช่นนั้นก็อาจจะเป็นการตัดโอกาสที่ผู้กระทำความผิดจะมีอาชีพที่สุจริตทำเมื่อผู้กระทำความผิดพ้นโทษออกมาแล้ว

เอกสารอ้างอิง

- กรมการปกครอง. (2566). ระบบสถิติทางทะเบียน. แหล่งที่มา <https://stat.bora.dopa.go.th/statnew/statMenu/newStat/home.php> สืบค้นเมื่อ 26 ก.พ. 2566.
- กรมราชทัณฑ์. (2565). ระบบข้อมูลผู้ต้องขังศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร. แหล่งที่มา http://www.correct.go.th/rt103pdf/report_rt103_index.php สืบค้นเมื่อ 5 ธ.ค. 2565.
- กัลยา เหล่าจก, พลกฤต แสงอาวุธ และวาสนา จาตุรัตน์. (2562). ปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชนสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี. การค้นคว้าอิสระรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- ชลธร ไทยกล้า. (2544). การประเมินโครงการค่ายฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ต้องโทษคดียาเสพติด โดยกองทัพบก “โรงเรียนวิวัฒน์พลเมือง” มณฑลทหารบกที่ 14 ค่ายนวมินทราชินี จังหวัดชลบุรี. สารนิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ตฤณห์ โพธิ์รักษา และอุษิษา เลิศโตมรสกุล. (2563). เส้นทางชีวิตของนักโทษหญิงที่กระทำความผิดซ้ำคดียาเสพติด. วารสารสหศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. 20(2). 44-56.
- ปัญญา สุทธิยฤทธิ์ และจิตาภา ธีรศิริกุล. (2565). ทศนคติของประชาชนต่อการปฏิบัติตามนโยบายเมาไม่ขับอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วารสารวิทยาการจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม. 9(2). 294-302.
- พรชัย ชันดี และคณะ. (2543). ทฤษฎีและงานวิจัยทางอาชญาวิทยา. กรุงเทพมหานคร: บุ๊คเน็ต.
- พริสม์ จิตเป็นธม Workpoint Today. (2564). หนากว่ากำแพงคุกคือกำแพงคน. แหล่งที่มา <https://www.tijthailand.org/th/highlight/detail/thicker-than-prison-walls> สืบค้นเมื่อ 10 ก.ค. 2565.
- แพ่ง ชินพงศ์. (2562). อิทธิพลของ Social media ที่คนไทยต้องรู้. แหล่งที่มา <https://mgronline.com/qol/detail/9620000036480> สืบค้นเมื่อ 27 มิ.ย. 2566.
- วันชนะ เปลื้องวัลย์ และวิเชียร ปรีชาธรรมวงศ์. (2565). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการยอมรับผู้พ้นโทษของผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดย่อม ในเขตกรุงเทพมหานคร. วารสารสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 8(1). 151-170.

- สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. (2563). แผนปฏิบัติการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด พ.ศ. 2563-2565. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด.
- อนุสรณ์ แก่งสำเตียะ. (2543). ทศนคติของชาวกรุงเทพมหานครต่อการลงโทษประหารชีวิต. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำไพ หมั่นสิทธิ์. (2540). ความพึงพอใจต่อชุมชน: กรณีศึกษาชุมชนบ้านเจ็บ ตำบลตำนาน อำเภอมืองจังหวัดพัทลุง. รายงานวิจัย. มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.